

správně po stránce právní; dovolací soud plně souhlasí s příslušnými vývody napadeného rozsudku, jež nebyly nikterak vyvráceny tím, co žalovaný uvádí ve spise dovolacím, na něž se dovolatel tudíž odkazuje, a k nimž se dodává jen ještě toto: Dovolatel tvrdí, že předpisy vyrovnacího řádu jsou právem velicím. k němuž jest hleděti i bez námitek stran, že tedy také k námitce, že zaplatil žalobkyni více, než vyrovnací kvotu 27%, mělo býti přihlíženo, třebaže byla vznesena pozdě. Nutno připustiti, že, kdyby šlo o porušení velicích předpisů zákona, po případě o neplatné (nicotné) jednání právní, bylo by toho i ve směnečném řízení vždy dbáti. Ale z přednesu žalovaného nevyplývá, že žalobkyni více než kvotu vyrovnací platil na základě úmluvy dle §u 47 vyr. ř. neplatné, t. j. úmluvy, kterou byly žalobkyni před vyrovnáním nebo v čase mezi vyrovnáním a právní platností potvrzovacího usnesení nedovoleným způsobem poskytnuty zvláštní výhody. To, co žalovaný v té příčině namítal, vybíhá toliko v tvrzení, že byl podle §u 53 vyr. ř. soudně potvrzeným vyrovnáním sprostěn povinnosti, nahraditi věřitelům dodatečně ztátu. Avšak vyrovnací dlužník není sice povinen, ale jest beze všeho oprávněn, platiti věřitelům po vyrovnání více, než kvotu vyrovnací; — v takovém placení — pokud se nepříčí §u 47 vyr. ř. — nelze shledávati nic závadného a nedovoleného a tudíž neplatného, pročez námitka žalovaného jakožto opozděná právem zůstala nepovšimnuta. Co do otázky, zda bylo třeba protestu k zachování směnečného nároku proti žalovanému, připomíná se jen ještě, že dle ustálené judikatury (kn. jud. 12, 13, 75 a rozhodnutí čsl. nejvyššího soudu Rv I 1871/24 proti Grünhutovi II/235), ani pravá směnka umístěná, byla-li u vydatele a poukazníka samého umístěna za tím účelem, by poukazaný u něho platil, nevyžaduje k zachování směnečného nároku proti přijateli (a přijatelovu rukojmímu) protestu u domiciliáta, leč že by tento v době splatnosti nebyl věřitelem směnečným, kteréhožto předpokladu tu nebylo. Vůči vývodům, týkajícím se nedostatku doložky valutové (súčtovací) budiž konečně uvedeno, že závazek směnečný vzniká již ze skriptury, a že jest na směnečném dlužníku, by v tom kterém případě namítal a dokazoval, že tu není obecnoprávního důvodu zavazovacího, po případě tedy, že valuta nebyla dána, pokud se týče vyúčtování. Není tudíž správným dovolatelovo tvrzení, že nedostatek doložky valutové (súčtovací) činí směnku již proto neplatnou, poněvadž z papíru není zjevnou úplatnost právního jednání, směnka tedy dle svého zevnějšku jeví se jako osvědčení bezúplatného jednání právního, toto však vyžaduje formy zvláště solenní.

Čís. 4806.

Notářský spis o smlouvě rukojemské není, ani, když jde o rukojmího a plátce, exekučním titulem (§ 1 čís. 17 ex. ř.), neobsahuje-li právního důvodu hlavního dluhu.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 1092/24.)

Exekuci na základě notářského spisu soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Notářský spis ze dne 31. května 1922 jest zřízen o smlouvě rukojemské. Z podstaty této smlouvy plyne, že závazek, v ní převzatý, jest závazkem akcesorním, sloužícím k zajištění věřitele hlavního dlužníka s povinností rukojmího, uspokojiti věřitele, kdyby hlavní dlužník nesplnil svého závazku. Převzal-li kdo za dlužníka povinnost jako rukojmí a plátce, neručí sice podpůrně, nýbrž podle Šu 1357 obč. zák. rukou společnou a nerozdílnou s dlužníkem hlavním, takže záleží pouze na věřiteli, zda chce se uspokojení celého dluhu domáhati na hlavním dlužníku či hned na rukojmím a plátci, ale na akcesorní povaze závazku rukojmího a plátce nic se tím nezměnilo a závisí proto platnost tohoto závazku zde na platnosti závazku hlavního. Předpis Šu 3 not. ř., vyžadující, by notářský spis, má-li býti pokládán za exekuční titul dle Šu 1 čís. 17 ex. ř., obsahoval kromě jiného také právní důvod dluhu, nabývá tím v tomto případě zřejmě důležitosti, neboť, jak uvedeno, platnost rukojemského závazku (i jako rukojmí a plátce) z pravidla předpokládá platnost hlavního dluhu. Aby mohlo býti posouzeno, zda jde o platný rukojemský závazek, bylo třeba, by v notářském spisu byl uveden právní důvod hlavního dluhu. Jelikož však v notářském spise není udán právní důvod hlavního závazku, tím méně pak důvod závazku rukojemského, nelze jej z toho důvodu pokládati za exekuční titul dle Šu 3 not. ř. a Šu 1 čís. 17 ex. ř. a bylo proto dovolací rekurs zamítnouti, aniž bylo třeba zabývati se ostatními jeho vývody.

Čís. 4807.

Složení na soudě jest tradiční ofertou. Byl-li oblát o složení vyrozuměn, jest oferent vázán ofertou do té míry, že nemůže jednostranně požadovati vrácení toho, co složil. Bylo-li více oblátů, nemůže se oferent domáhati, by věc byla vydána jednomu oblátu bez souhlasu ostatních, s nimiž dosud rozepře nebyla provedena.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 146/25.)

Akciová společnost S. složila ve věci Josefa Š-a proti bance P. na soudě cenné papíry. Žádosti banky P. o vydání těchto cenných papírů soud první stolice vyhověl, rekursní soud k rekursu inž. Josefa Š-a žádost pro tentokráte zamítl. **D ů v o d y:** Cenné papíry, jichž vydání se banka P. domáhá, složeny byly akciovou společností S. pro podstatu »Alois Š. proti bance P.« Vydáním papírů těch byly by tedy dotčeny zájmy jak inž. Josefa Š-a, jenž akcie u ukladatelky upsal, tak i banky P., které dle původního poukazu akciové společnosti S. měly býti vydány. Jelikož Josef Š. původní poukaz odvolal a dosud nesvolil k vydání cenných papírů, rozsudky, kterými banka P. žádost o vydání jich opírá, působí právoplatností jen oproti akciové společnosti S., nikoli však také proti inž. Josefu Š-ovi, který žadatelkou žalován nebyl, nelze na ten čas vydání papírů povolit.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu akciové společnosti S.